

Β' Βασιλειῶν 15,1-16· 18,1-33

Δαβίδ καί Ἀβεσσαλώμ

Ὁ βασιλιάς Δαβίδ μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἀπέκτησε πολλά παιδιά. Ἐνα ἀπ' αὐτά ἦταν και ὁ **Ἀβεσσαλώμ**, ἕνα ὄμορφο λεβεντόπαιδο, ψηλό καί γεροδεμένο, μά καί πολύ **φιλόδοξο**. Ἐκανε μεγάλα ὄνειρα. Ἦθελε νά πάρει αὐτός τό γρηγορότερο τήν ἐξουσία στά χέρια του. Γι' αὐτόν τόν σκοπό, προσπαθοῦσε νά φαίνεται στά μάτια τοῦ λαοῦ πολύ σπουδαῖος. Κυκλοφοροῦσε μέ πολυτελεῖς ἄμαξες, εἶχε πολλά ἄλογα, τόν συνόδευαν πάντοτε πενήντα σωματοφύλακες! Κι ἀκόμη, σηκωνόταν νωρίς τό πρωί, πήγαινε **στήν πύλη τῆς πόλης**, ἔπιανε κουβέντα μέ τούς περαστικούς, καί ὅταν διαπίστωνε ὅτι κάποιος εἶχε ἕνα πρόβλημα, ἔδειχνε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον (*δείχνουμε τήν εἰκόνα, βλ. Ἡ Βίβλος, σ. 261*).

- Τό πρόβλημά σου, φίλε μου, συνήθιζε νά λέει, εἶναι πολύ εὔκολο νά λυθεῖ. Ἐχεις τό δίκιο μέ τό μέρος σου, ἀλλά ποίος θά σοῦ τό ἀναγνωρίσει; Ἄν εἶχα ἐγώ τήν ἐξουσία στά χέρια μου, θά ἔδινά σ' ὅλους τό δίκιο τους!

Αὐτό τό ἔκανε γιά καιρό, κι ἔτσι κατακτοῦσε μέ πονηριά τίς καρδιές τῶν Ἰσραηλιτῶν καί μέ ὑπουλο τρόπο ὑπονόμευε τόν πατέρα του.

Κάποια μέρα ὁ Ἄβεσσαλώμ εἶπε ψέματα στόν Δαβίδ. Τοῦ ζήτησε τήν ἄδεια νά πάει στήν πόλη **Χεβρών**, γιά νά προσφέρει δῆθεν θυσία. Τό πραγματικό σχέδιό του ὅμως ἦταν νά κάνει ἐπανάσταση. Ναί, καλά ἀκούσατε, νά ξεσηκώσει **ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ πατέρα του!** Συγκέντρωσε, πραγματικά, πολλούς κοντά του, τούς ἔδωσε ὅπλα, τούς ὀργάνωσε κι ετοίμασε ἔτσι τήν ἐπανάσταση κατά τοῦ βασιλιᾶ.

Καταλαβαίνετε, παιδιά, ὅταν τό ἔμαθε αὐτό ὁ Δαβίδ, πόσο πόνησε! Μέ βαρειά καρδιά εἶπε στούς αὐλικούς του:

- Σηκωθεῖτε νά φύγουμε γρήγορα, πρὶν προλάβει νά φτάσει ἐδῶ ὁ Ἄβεσσαλώμ καί ἐξολοθρεύσει κι ἐμᾶς κι ὅλη τήν πόλη!

Δέν ἤθελε νά συγκρουσεῖ μέ τό παιδί του. Προτίμησε νά φύγει.

Ὁ Ἄβεσσαλώμ ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος νά κάνει πόλεμο μέ τόν πατέρα του. Δέν λογάρισε **τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ**, «τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου»! Δέν ἄκουγε **τή φωνή τῆς συνείδησής του** πού διαμαρτυρόταν: «Τόν πατέρα σου ετοιμάζεσαι νά ἐξοντώσεις; Μά δέν εἶσαι ἄνθρωπος ἐσύ; Κάθε ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τούς γονεῖς του. Ἐσύ πῶς ἔγινες τόσο ἀπάνθρωπος;». Τίποτε ὅμως δέν μποροῦσε νά τόν συγκρατήσῃ. Δέν εἶχε μάθει δυστυχῶς νά σέβεται τόν πατέρα του καί τώρα ἡ φιλοδοξία του τόν ἔσπρωχνε ἀπό τό κακό στό χειρότερο.

Ἀντίθετα, ὁ Δαβίδ δέν ἔπαψε ποτέ νά τόν ἀγαπᾷ. «Λυπηθεῖτε τό παιδί μου!», αὐτή τήν ἐντολή ἔδωσε στόν στρατό του, ὅταν ξεκινοῦσε νά συγκρουσεῖ μέ τόν στρατό τῶν ἐπαναστατῶν. Δέν ἤθελε στή μάχη πού θά γινόταν νά σκοτωθεῖ ὁ Ἄβεσσαλώμ. Τί κι ἂν ὀργάνωσε αὐτός τήν ἀπαίσια συνομωσία; **Ἡ πατρική καρδιά ἀγωνιοῦσε μὴν πάθει κακό ὁ γιός του!**

Στή μάχη ὁ στρατός τοῦ Ἄβεσσαλώμ νικήθηκε καί τράπηκε σέ φυγή. Ὁ ἴδιος, καθώς ἔτρεχε καβάλα σι' ἄλογό του γιά νά σωθεῖ, μπῆκε σ' ἓνα δάσος καί **μπλέχτηκαν τά μακριά του μαλλιά**, γιά τά ὁποῖα τόσο πολύ καμάρωνε, **στά κλαδιά μιᾶς βελανιδιάς** (δεί-

χνουμε τήν εικόνα από τή Βίβλο, σ. 262-263). Ἐμεινε ἔτσι κρεμασμένος στό δέντρο, μέχρι πού τόν εἶδαν οἱ ἐχθροί του. Παρά τήν ἐντολή πού εἶχαν πάρει ἀπό τόν Δαβίδ, τόν σκότωσαν. Ἐριξαν μάλιστα τό πῶμα του σ' ἓνα βαθύ χαντάκι καί τό **λιθοβόλησαν**. Ἐτσι ὀριζε ὁ Νόμος νά τιμωρεῖται κάθε ἀπείθαρχος γιός (βλ. Δε 21,21).

Ἵταν ὁ Δαβίδ ἔμαθε τόν θάνατο τοῦ γιοῦ του, ἔκλαψε πικρά. Μέ ἀναφιλητά ἔκλαιγε καί ἔλεγε: «Γιέ μου, Ἀβεσσαλώμ, γιέ μου! Γιέ μου, Ἀβεσσαλώμ! Καλύτερα νά πέθαινα ἐγώ ἀντί γιά σένα!».

Δέν κράτησε, βέβαια, κακία στούς φονεῖς τοῦ ἐπανασάτη γιοῦ του καί τίμησε τόν νικητή στρατό. Ἐφερε πάλι τήν εἰρήνη στό βασίλειό του. Ἡ πίκρα ὅμως καί ὁ πόνος γιά τό παιδί του δέν ἔσβησαν ποτέ.

Σεβασμός στούς γονεῖς

Εἶναι, σ' ἀλήθεια, πολύ θαυμαστή ἡ ἀγάπη τοῦ Δαβίδ γιά τόν σκληρό καί ἄκαρδο γιό του, τόν Ἀβεσσαλώμ. Δέν ἔπαψε νά τόν ἀγαπᾷ ἀκόμη κι ὅταν ἐπανασάτησε ἐναντίον του καί θέλησε νά τόν σκοτώσει γιά νά τοῦ πάρει τόν θρόνο! Ἀπέναντι σ' αὐτήν τήν τόσο μεγάλη πατρική ἀγάπη, φαίνεται ἀκόμη πιό **ἀποκρουσική ἢ συμπεριφορά τοῦ Ἀβεσσαλώμ**.

Πῶς κατάντησε, παιδιά, ὁ Ἀβεσσαλώμ νά γίνει ἐπανασάτης κατὰ τοῦ πατέρα του; ... Νάι, ἀπό τή μεγάλη του **φιλοδοξία** κι ἐπειδὴ **δέν ἔμαθε νά σέβεται τούς γονεῖς του**.

Ὁ σεβασμός πρὸς τούς γονεῖς εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ, μία ἀπό τίς δέκα ἐντολές: **«τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται»** (Ἐξ 20,12). Τιμὴ ἀρμόζει στούς γονεῖς μας. **Τούς χρωστοῦμε σεβασμό καὶ ἀγάπη**. Γιά ποιούς λόγους;

Πρῶτα πρῶτα γιατί αὐτοὶ **μᾶς ἔφεραν στή ζωὴ**. Ἐπειτα, αὐτοὶ **μᾶς φροντίζουν** ἀκούραστα μέ κόπους καί θυσίες. Δουλεύουν γιά

νά μᾶς ἐξασφαλίσουν τήν τροφή, τά ρούχα, τή στέγη, τή μόρφωση, τήν ψυχαγωγία μας, ὅλα τ' ἀγαθά. Προσπαθοῦν νά μὴ μᾶς λείψει, ἂν εἶναι δυνατόν, τίποτε. Οἱ γονεῖς μας, ἐπίσης, **μᾶς προστατεύουν** ἀπό κινδύνους καί **ξαγρυπνοῦν** πλάι μας ὅταν ἀρρωστήσουμε. Σέ κάθε ἀνάγκη μας αὐτοὶ **μᾶς βοηθοῦν** καί σέ κάθε πρόβλημά μας αὐτοὶ **μᾶς συμβουλεύουν**.

Δέν σᾶς τό κρύβω ὅτι λυπᾶμαι πολύ, ὅταν μερικές φορές παρατηρῶ πῶς συμπεριφέρονται κάποια παιδιά στοὺς γονεῖς τους. Θά σᾶς παρουσιάσω μερικές σκηνές καί προσέξτε μήπως βρεῖτε κάπου σ' αὐτές τόν ἑαυτὸ σας:

* Ζητοῦν οἱ γονεῖς μιὰ **ἐξυπηρέτηση** κι ἐσύ κάνεις πῶς δέν ἀκοῦς. Πῶς νά διακόψεις τό ἔργο πού βλέπεις ἢ ν' ἀφήσεις τόν ὑπολογιστή σου καί νά σηκωθείς νά πετάξεις τά σκουπίδια ἢ νά βγεῖς γιά ψώνια; Προτιμᾶς νά πεῖς τεμπέλικα: **«Βαριέμαι!»**.

* Ἄλλοτε **πεισιμώνεις** καί ἀναστατώνεις μέ τή συμπεριφορά σου ὅλη τήν οἰκογένεια. Ἄν π.χ. δέν σοῦ ἀγοράσουν κάτι πού θέλεις, δέν διστάζεις νά πεῖς: «Ἐγώ δέν ἔρχομαι στό σπίτι, ἂν δέν μοῦ πάρεις τώρα αὐτό πού σοῦ ζητῶ!». Καί δέν σκέφτεσαι: Οἱ γονεῖς μου ἔχουν τή δυνατότητα νά ἱκανοποιήσουν ἀμέσως ὅλες τίς ἀπαιτήσεις μου; Πιστεύω πῶς ἔχεις κι ἐσύ καταλάβει ὅτι οἱ καιροὶ πού περνᾶμε εἶναι δύσκολοι. Οἱ γονεῖς σου, ἀπ' τή μιὰ μεριά, κάνουν πολλή οἰκονομία κι ἀπ' τήν ἄλλη φροντίζουν νά μὴ σοῦ λείψουν τ' ἀγαθά: τό φαγητό, τά ρούχα, τό φροντιστήριο γιά τήν ξένη γλῶσσα... Γι' αὐτό, **νά σκέφτεσαι πρὶν τοὺς ζητήσεις κάτι!**

* Ἄλλοτε πάλι **ἀντιδρᾶς** χωρίς νά προλάβεις νά σκεφτεῖς ὅτι αὐτό πού σοῦ λένε εἶναι γιά τό καλό σου. Νά, μερικά παραδείγματα:

- Παιδί μου, φόρεσε σέ παρακαλῶ τό μπουφάν σου, κάνει κρύο.
- Ὅχι, δέν τό φοράω! ἀπαντᾶς ἀπότομα.
- Διάβασε, παιδί μου, νωρίς τά μαθήματά σου, γιά νά ἔχεις χρόνο νά ξεκουραστεῖς καί νά παίξεις.
- Ὅχι, ἐγώ δέν θέλω νά διαβάσω τώρα τά μαθήματά μου. Θέλω

νά παίζω τώρα καί νά διαβάσω μετά!

Καί φυσικά μετά δέν άντέχεις νά διαβάσεις, γιατί ἔχεις ἤδη νυστάξει.

* Ἐλπίζω νά μήν ἀνήκεις σ' ἐκεῖνα τά παιδιά πού **ἀντιμιλοῦν** στούς γονεῖς τους, πού βγάζουν γλώσσα, ὅπως λέμε. Ἀκόμη κι ἂν δυσαρεστηθεῖς ἀπό κάτι -νά τό ζέρεις- δέν σοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀνοίγεις τό στόμα σου καί νά ξεστομίζεις βρισιές!

* Καί κάτι τελευταῖο: Δημιουργοῦν πολύ ἄσχημη ἀτμόσφαιρα γύρω τους τά παιδιά πού γκρινιάζουν. Μέ τό παραμικρό **γκρίνια!** Γιά τό φαγητό πού δέν εἶναι ἔτοιμο ἢ δέν τούς ἀρέσει, γιά τήν ἄσκηση πού εἶναι δύσκολη, γιά τά ροῦχα πού ἀκόμη δέν ἔχουν σιδερωθεῖ...

Γιά τό πῶς πρέπει νά συμπεριφερόμαστε στούς γονεῖς μας, ὁ **Χριστός μᾶς ἔδωσε παράδειγμα τόν ἴδιο τόν ἑαυτό Του**: Ὅσο ἦταν παιδί, ἦταν πάντοτε ὑπάκουος στή μητέρα Του, τήν Παναγία μας, καί στόν προσάτη Του Ἰωσήφ. Καί λίγο πρίν ξεψυχήσει ἐπάνω στόν Σταυρό, φρόντισε γιά τή μητέρα Του: Τήν ἐμπιστεύτηκε στόν ἀγαπημένο Του μαθητή, τόν Ἰωάννη, γιά νά τή φροντίζει.

Σήμερα, λοιπόν, θά ἤθελα νά πάρουμε ὄλοι μία ἀπόφαση: Στούς γονεῖς μας, πού τούς χρωστοῦμε τόσα πολλά, νά δείχνουμε **ἔμπρακτα τήν ἀγάπη μας!**

Πῶς μπορούμε νά τούς δείχνουμε ἔμπρακτα τήν ἀγάπη μας;

α) Μέ τήν **ὑπακοή** μας: νά κάνουμε αὐτό πού μᾶς λένε.

β) Μέ τήν **ἐπιμέλειά** μας στά μαθήματα.

γ) Μέ τήν **προθυμία** μας στίς δουλειές καί στίς ἐξυπηρετήσεις.

δ) Μέ τήν **προσπάθεια νά μήν τούς λυποῦμε**.

ε) Μέ τήν **εὐγνωμοσύνη** μας: νά τούς λέμε συχνά **«εὐχαριστῶ!»**.

Κι ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» ἀξίζει νά πεῖτε στούς γονεῖς σας, παιδιά, γιατί ὅλη τή χρονιά σᾶς ὀδηγοῦσαν ἐδῶ, στό καθηγητικό μας, στό σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ!

Τί ὥραῖα πού θά ἦταν, παιδιά, νά κάνατε εὐτυχισμένους τούς

γονείς σας! **Νά καμαρώνουν γιά σᾶς!** Καί τότε νά εἶστε βέβαιοι πώς καί οἱ ἄνθρωποι θά σᾶς ἐκτιμοῦν, ἀλλά καί ὁ Θεός πλούσια θά σᾶς εὐλογήσει.

**Στούς γονεῖς μου τούς καλοῦς
πού πολύ μέ ἀγαποῦν
θέ νά δείχνω σεβασμό
καί νά λέω εὐχαριστῶ!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

- 1. Κατασκευές γιά νά ἐκφράσουν τά παιδιά τήν εὐγνωμοσύνη στούς γονεῖς τους.*
- 2. Ζωγραφιά.*
- 3. Ἐνθύμιο.*